

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 20 września 2024 r.,
w sprawie A. M.
skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 28 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 319/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 23 czerwca 2023 r., sygn. akt III K 193/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J..J]

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 23 czerwca 2023 r., w sprawie o
sygn. akt III K 193/22:

I. uznał oskarżonych M. W. , A. M. i K. K.1 za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie I aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą wzięli udział w pobiciu K. K. używając wobec niej przemocy polegającej na przytrzymywaniu, uderzeniu otwartą ręką w twarz, uderzeniu kijem w głowę oraz okolice nosa, w wyniku czego doznała ona sińców z obrzękiem na twarzy i prawym ramieniu, złamania kości nosowych, sińców na prawym barku, prawym ramieniu i lewym łokciu, rany tłuczonej na głowie, ran ciętych na twarzy, otarcia naskórka na prawym kolanie, dolegliwości bólowych kości klatki piersiowej, a powyższe obrażenia spowodowały u K. K. naruszenie czynności narządu ciała na okres czasu poniżej dni siedmiu, czym narażono ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., a ponadto grozili jej pozbawieniem życia i zdrowia, która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę że zostanie spełniona, a ponadto posługując się nożem poprzez przyłożenie go do szyi, użycie przemocy w postaci kopania po całym ciele, głowie, klatce piersiowej, grożeniu natychmiastowym użyciem przemocy w postaci pozbawienia życia, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. o wartości 200 zł należącego do K. K. , stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjął za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i skazał oskarżonych M. W. , A. M. i K. K. na kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych M. W. , A. M. i 1 na rzecz K. K. kwoty po 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem przypisanym w punkcie I wyroku;

III. oskarżonych M. W. , A. M. i K. K.1 uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie II aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w dniu 9 lipca 2022 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą wzięli udział w pobiciu E. S. używając wobec niej przemocy polegającej na przewróceniu na podłogę, uderzaniu pięściami po głowie, kopaniu po całym ciele, uderzaniu pięściami po twarzy, w wyniku czego E. S. doznała obrażeń ciała w postaci sińców na twarzy i lewym ramieniu, sińca z otwarciem naskórka na prawym przedramieniu,

wybroczyn krwawych i otarcia naskórka na karku, wybroczyn krwawych na twarzy, lewym barku i obu sutkach, sińca z obrzękiem na głowie i lewym udzie, otarć naskórka na lewej małżowinie usznej i prawym łokciu, a obrażenia powyższe naruszyły czynność narządów jej ciała na okres poniżej dni siedmiu, czym narażono ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., a ponadto grozili jej pozbawieniem życia i zdrowia, która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę że zostanie spełniona, a nadto używając przemocy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia plecaka marki adidas o wartości 50 zł wraz z zawartością w postaci telefonu komórkowego marki S.1 o wartości 100 zł, perfum str8 o wartości 100 zł, ładowarki do telefonu N. o wartości 5 zł, telefonu komórkowego marki N. o wartości 20 zł, okularów w etui o wartości 50 zł powodując w ten sposób straty o łącznej wartości 325 zł oraz usunęli dokument którym nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać w postaci legitymacji służbowej ochrony, stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie tych przepisów, przyjął za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i skazał oskarżonych M. W. , A. M. i K. K. 1 na kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych M. W. , A. M. i K. K. 1 na rzecz E. S. kwoty po 2.000 zł (dwa tysiące złotych) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną przestępstwem przypisanym w punkcie III wyroku;

V. oskarżonych M. W. , A. M. i K. K.1 uznał za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie III aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w dniu 9 lipca 2022 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą działając umyślnie poprzez wybicie otworu w drzwiach wejściowych powodując ich uszkodzenie i wyrządzając szkodę o wartości 300 zł wdarli się do mieszkania K. K. , stanowiącego przestępstwo z art. 193 k.k. i na podstawie tego przepisu, przyjął za podstawę wymiaru kary przepis art. 193 k.k. i skazał oskarżonych M. W. , A. M. i K. K. 1 na kary po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności;

VI. oskarżoną K. K.1 uznał za winną popełnienia zarzucanego jej w punkcie IV aktu oskarżenia czynu, polegającego na tym, że w dniu 9 lipca 2022

roku w K. znieważyla K. K. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe w jej obecności, stanowiącego przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu, przyjął za podstawę wymiaru kary przepisy art. 216 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. i skazał oskarżoną K. K. 1 na karę grzywny w liczbie 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

VII. oskarżonego A. M. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 209 § 1a k.k. i kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone oskarżonym: M. W. , A. M. i K. K. 1w punktach I, III i V wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył im kary łączne po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym M. W. , A. M. i K. K. 1na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresy ich tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 9 lipca 2022 roku godz. 4:20 do dnia 23 czerwca 2023 roku godz. 13:30;

X. na podstawie art. 93a § 1 pkt 3 k.k., art. 93c pkt 5 k.k. oraz art. 93f § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej K. K. 1 środek zabezpieczający w postaci stacjonarnej terapii uzależnienia od alkoholu w [...] Centrum Psychiatrii w M.;

XI. zwolnił oskarżonych M. W. , A. M. i K. K. 1 od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

XII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: A. Z., I. W. i P. Z. kwoty po 1.697,40 zł (jeden tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści groszy), w tym kwoty po 317,40 zł (trzysta siedemnaście złotych czterdzieści groszy) jako należny podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym: M. W. , A. M. i K. K. 1 .

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator i obrońcy oskarżonych.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 28 grudnia 2023 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 319/2,3 po rozpoznaniu wniesionych apelacji:

I. uchylił punkt VII zaskarżonego wyroku dotyczący oskarżonego A. M. i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach;

II. podwyższył zasądzoną w punkcie XII na rzecz adw. P. Z. kwotę wynagrodzenia z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonej K. K. 1 do kwoty 4.132,80 (cztery tysiące sto trzydzieści dwa 80/100) złotych brutto;

III. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: adw. A. Z., adw. I. W. i adw. P. Z. kwoty po 1 476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych, w tym VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu odpowiednio oskarżonym: M. W. , A. M. i K. K. 1 w postępowaniu odwoławczym;

V. zwolnił wszystkich oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego A. M. , który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. udział w składzie orzekającym osób powołanych do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) co w konsekwencji spowodowało, iż skład sądu był nienależycie obsadzony;

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z pkt. I aktu oskarżenia przypisanych A. M. mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 280 § 2 k.k. polegającą na błędnym przyjęciu przez sąd, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona tego przestępstwa, choć z zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności z wyjaśnień A. M. i M. W. oraz zeznań świadka M. M. wynika, iż oskarżony nie zabierał pokrzywdzonym jakichkolwiek przedmiotów, nie obejmował swoim zamiarem zaboru jakiegokolwiek mienia należącego do pokrzywdzonej, tym samym nie wyczerpał znamion przestępstwa opisanego w art. 280 § 2 k.k., a jedynie co najwyżej można przypisać mu popełnienie czynu z art. 158 § 1 k.k.;

3. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z pkt. II aktu oskarżenia przypisanych A. M. mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 280 § 1 k.k. polegającą na błędnym przyjęciu przez sąd, iż oskarżony swoim działaniem wyczerpał znamiona tego przestępstwa, choć z zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności z wyjaśnień A. M. i M. W. oraz zeznań świadka M. M. wynika, iż oskarżony nie zabierał pokrzywdzonym jakichkolwiek przedmiotów, nie obejmował swoim zamiarem zaboru jakiegokolwiek mienia należącego do pokrzywdzonej, tym samym nie wyczerpał znamion przestępstwa opisanego w art. 280 § 2 k.k., a jedynie co (pisownia oryginalna- uwaga SN).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie oraz o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania kasacji.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie niniejszych rozważań przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służącym, zgodnie z treścią art. 519 k.p.k., od kończącego postępowanie, prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że podnoszone w kasacji zarzuty odnosić się powinny, co do zasady, do rażącej obrazy prawa, o której mowa w art. 523 § 1 k.p.k., do której miało dojść w toku postępowania odwoławczego. Kasacja, co już wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej dokonanej przez sąd odwoławczy. Powyższe oznacza, że zarzuty podnoszone w tym środku zaskarżenia powinny dotyczyć orzeczenia odwoławczego. Jednocześnie podkreślić należy, że możliwość zarzucenia uchybienia wyrokowi sądu I instancji, może nastąpić tylko wówczas, gdy w treści zarzutu zostanie wykazane, że konkretne uchybienie przeniknęło do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem

zaskarżenia. Owo "wykazanie" powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do "przeniesienia" tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017r., V KK 35/17).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrońcy skazanego z punktu 1 kasacji, wskazującego na nienależytą obsadę sądu, z uwagi na fakt wydania orzeczenia przez sędziego, który został powołany na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) wskazać należy, iż jest on całkowicie bezzasadny.

W tym zakresie należy odwołać się do utrwalonego w doktrynie i orzecznictwie, że uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą tylko wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie, zaś przepisy regulujące bezwzględne przyczyny odwoławcze muszą być interpretowane ściśle. Przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określana mianem „nienależytej obsady sądu”, tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15, LEX nr 1645250; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18,

LEX nr 2473817). Dostrzec przy tym trzeba, że art. 439 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, z uwagi na fakt, że zaistnienie jednej z taksatywnie wymienionych w nim przyczyn obliguje sąd do orzekania poza granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz niezależnie od wpływu uchybienia na treść wyroku. Rodzi zatem konsekwencje często wykraczające poza oczekiwania stron postępowania występujących z żądaniem przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Nie budzi więc wątpliwości, że zgodnie z zasadą *exceptiones non sunt extendendae* przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Dotyczy to nie tylko wzbogacania za pomocą wykładni samego katalogu z art. 439 § 1 k.p.k., lecz także dokonywania rozszerzającej interpretacji konkretnych przyczyn odwoławczych (zob. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać.

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, w których dopuszczono możliwość badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności.

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw.

z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art. 87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Zatem powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24).

Za całkowicie bezzasadne uznać należy również zarzuty z punktów 2 i 3 kasacji obrońcy skazanego. Treść tych dwóch zarzutów, w których obrońca podnosi rażącą obrazę prawa materialnego w postaci art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k., (co do czynów z punktów I i II aktu oskarżenia), w istocie wskazuje na kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych poczynionych w przedmiotowej sprawie, co do przypisania A. M. popełnienia czynów z art. 280 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k., a nie z art. 158 § 1 k.k., co zdaniem Sądu Najwyższego, stanowi zarzut niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym. Jednocześnie zauważyć należy, że sąd odwoławczy nie mógł naruszyć prawa materialnego, ponieważ go nie stosował ani nie dokonywał odmiennej od sądu I instancji wykładni prawa w zakresie przedmiotowych czynów, bowiem utrzymał w tym zakresie w mocy wyrok Sądu Okręgowego, dzieląc tym samym dokonane przez ten sąd ustalenia. Podkreślić również należy, że treść obu zarzutów stanowi powielenie zarzutów apelacyjnych w tym zakresie, do których w uzasadnieniu wyroku apelacyjnego odniósł się Sąd Okręgowy.

Sąd odwoławczy, wbrew twierdzeniom skarżącego, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów, zaś wynikiem przeprowadzonej przez niego kontroli odwoławczej było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Jednocześnie wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie żadnych nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego.

Reasumując, analiza zarzutów kasacyjnych prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. stało się bezprzedmiotowe.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z treścią art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[J.J.]

[ał]